

[Jimmy Stahr]

til sidst, er det for os helt centralt, og den finansieringsform, som ministeren foreslår, kan vi ikke være med til. Det vidste ministeren med 100 pct. sikkerhed, da hun skrev det i redegørelsen. Hun vidste også, at der ikke ville være et flertal for det i folketinget. For 14 måneder siden sagde et dundrende flertal her i tinget – alle partier minus fremskridtspartiet – nej til et lignende forslag.

Som jeg sagde tidligere, vil socialdemokratiet gerne være med til at betale, og vi vil gerne gå ind i seriøse forhandlinger med ministeren. Det behøver ikke at være en slavisk fastholdelse af betænkningens forslag, men det kunne danne udgangspunkt, da det er langt det bedste forslag, men vi er åbne over for andre forslag og kombinationer.

Det havde tjent ministeren til ære, hvis hun havde benyttet sin redegørelse til at argumentere for, hvorfor eliteidrætten skulle hjælpes, og til at klargøre, hvilke indholdsmål der skulle realiseres, og hvordan det offentlige kunne være med i billedet, og at ministeren så havde lagt op til nogle forhandlinger om, hvordan vi klarede tidsplan og økonomi. Sådan som det nu er lagt frem, står ministeren til advarsel og gult kort. En del ville måske gå ind for rødt kort og udvisning, men det gør vi ikke foreløbig.

Flemming Jensen (KF):

I lighed med hr. Jimmy Stahr vil jeg gerne indlede med at takke ministeren for redegørelsen. Denne redegørelse, der jo i høj grad opprioriterer idrætten – det må vi ikke glemme – i en økonomisk vanskelig tid, adskiller sig fra tidligere redegørelser ved at være ganske kontant. Jeg vil gerne citere fra sp. 4149:

»Regeringen er med udvalget enig i, at hvis dansk eliteidræts status skal bevares, er de gode viljer ikke længere tiltrækkeligt. Der må – også økonomisk – ydes en samfunds-mæssig indsats, som sikrer denne status.«

I virkeligheden opstiller ministeren jo først et spørgsmål: hvis dansk eliteidræt skal bevares. Jeg vil gerne på den konservative gruppes vegne sige, at vi er med i den forhåbentlig meget brede tilslutning til, at denne status skal bevares og gerne forbedres. Det kræver måske nogle steder en argumentation. For os står det sådan, at eliteidrætten er en uundværlig del af det billede, dansk idræt er som en helhed. Der har i betænkningen og andre

steder været sat spørgsmålstegn ved den antagelse, at toppen var en af forudsætningerne for bredden. Spørgsmålstegnet er sat, fordi man af tallene kan se, at store internationale resultater på ét område ikke automatisk medfører en stærkt øget tilslutning til den samlede idræt. Men vi kan jo også vende det om. Der kan ikke være skygge af tvivl om, mener jeg, at her vi ikke en elite, som kan gøre sig gældende, også internationalt, vil det give manglende tilslutning også i bredden – den store, brede idrætsbevægelse, som vi med rette er glade for og stolte over at vi har.

Eliteidrættens underholdningsværdi har af hr. Jimmy Stahr været fremdraget som en anden af årsagerne til, at den er støtteværdig, og det synspunkt er jeg enig i. Lad mig som et tredje argument for, at vi yder denne støtte, blot føje til, at det måske ikke var nogen skade til, at man i udlandet taler om og beskæftiger sig med danske idrætsfolks præstationer. Der er måske dem, der vil tale om kommerzialisme og sportens handelsrejsende, og så vil jeg sige: ja men er det så slemt? Selv husker jeg da, at et af argumenterne, hvormed man forsvarede Scandinavia Today-fremstødet i USA, var, at det også havde en eksportfremmende effekt. Det er nu heller ikke så ringe endda.

Idrætten har på topplan udviklet sig så kraftigt og så hastigt, at hvis vi vælger at deltage, så må vi yde støtte. Idrætten har udviklet sig, det må erkendes – dér er jeg enig med hr. Jimmy Stahr – både på godt og ondt. Jeg så forleden dag i en avisartikel, at en fransk fodboldtræner opfordrede sit hold til at gå på banen, som om det var en krig. Der ligger i denne situation et enormt ansvar hos idrættens ledere for at sikre, så vidt det overhovedet er muligt, at kvaliteten bevares også på topplan.

Betænkningen er på mange måder et brud på traditionel tankegang, og jeg må sige, jeg hører til dem, der var meget glade over, at alle idrættens organisationer stod bag. Vi kender dens indhold; der er ikke grund til at gå i enkeltheder her. Den peger på bedre instruktion, centralisering af nogle funktioner og bedre muligheder for uddannelse eller arbejde. I øvrigt kan det vel også være interessant at bemærke, at kun ca. 6 pct. af specialforbundenes samlede indtægter var sponsormidler, og det samlede beløb inklusive foreningernes var ca. 27 mill. kr. Det betyder